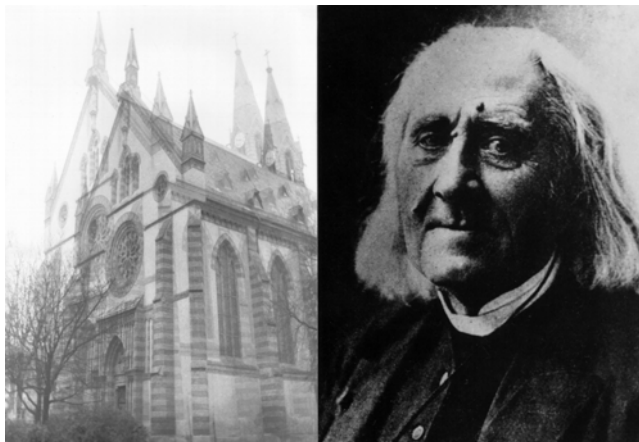

„Séner János holttestét Baka Márton, az újbátori templom sekrestyéje találta meg augusztus 4-én reggel öt órakor, amikor kinyitotta a templomot. Séner az oltár és a padok közötti térségen hevert arca borulva, mintha imádkozás közben érte volna a halál. Körülötte, a kövön szét-szóródva kottalapok fehérek. Amikor a törvényszéki orvos megérkezett, és megfordította a tetemet, a jelenlevők meglepetten kiáltottak fel: a szerencsétlenül járt férfi arcán az átszellemült boldogság kifejezése rögződött meg – immár örökre.”

*

Ha a misével kezdtem, akkor hadd fejezem be a mise elbocsátó szavaival s hadd mondjam, kissé patetikusan és paposan: *Ita missa est – A mise végét ért, menjetek haza.*” Menjünk haza? Igen, de a válasz – életünkben is tudjuk – már máshonnan érkezik: többek között Bartóktól, vagy Juhász Ferenc híres versének üzenetéből. A *Cantata profanara* gondolok, s benne a legnagyobb fiú válaszára, aki a többiek nevében is azt mondja a gyermekeit kereső és az erdő sűrűjében őket megtaláló Apának: – *Mi nem mehetünk haza!* De ugyanakkor ott él a cáfolat bennünk, hogy inkább az érzés s a gondolat: – *Mi pedig haza megyünk!* De mégsem megyünk, csak vágyunk vissza egész életünkben a szülőföldre,

ahonnan fiatalon elkerültünk ezért vagy azért. Aztán egyszer csak mégis megértünk (és nem hazatérünk) immár holtan (mint Tamási Áron, mint Bartók, vagy Baka István), hogy nyugodjunk békén azon a helyen, ahol megszülettünk, abban a földben, ahonnan vétettünk.

A *Szekszárdi miséről* pedig ne feledkezzünk el.